

Diagnose

‘Meneer en mevrouw Baas, vader en dochter, u bent aan de beurt,’ zegt de neuroloog met een vriendelijke stem. Papa en ik staan tegelijkertijd op. Automatisch gaat mijn hand behulpzaam zijn richting op, maar ik zie dat hij al staat.

Samen lopen we zwijgend achter de neuroloog aan een spierwitte kamer binnen. De stoel die de vrouw aanwijst, kraakt als ik ga zitten. Naast mij neemt ook papa plaats. Ik zie aan hoe hij zijn handen in elkaar vouwt dat ook hij nerveus is. ‘Ik heb de uitslag van de diverse testen en het spijt mij u te moeten mededelen, maar er is de ziekte van Alzheimer bij u vastgesteld, meneer Baas,’ zegt de vrouw zonder verdere inleiding. Papa en ik kijken elkaar geschrokken aan, mijn hand leg ik op zijn bovenbeen.

‘Over het verloop van deze ziekte kan ik niets zeggen; het kan langzaam gaan, maar ook heel snel.’ De vrouw tegenover me blijft praten, slechts enkele flarden vang ik op. Naast me begint papa ongeduldig heen en weer te wippen op zijn stoel. Als de arts opstaat en een hand uitsteekt, ga ook ik staan. Voor ik het weet staan we weer buiten.

Nee hè, niet weer, is het enige dat ik kan denken.

In gedachten ga ik terug in de tijd naar de sterfdag van mijn moeder, vier jaar geleden. Zij stierf op 71-jarige leeftijd, veel te jong. Ook zij had deze nare ziekte van Alzheimer. Binnen een tijdsbestek van een paar jaar heb ik haar zien veranderen van een mooie sprankelende zelfbewuste vrouw in een onzeker achterdochtig en verdrietig persoon.

Dit proces was zwaar en verdrietig, voor haar en zeker ook voor mij. Dit wil ik echt nooit meer meemaken, heb ik mezelf zo vaak gezegd. Toch beslist het lot anders.

Terwijl papa en ik buiten naar de auto lopen vraag ik: ‘Heb je gehoord wat de dokter zei?’ Hij kijkt niet op, maar houdt de pas er stevig in.

‘Tuurlijk, ik was er zelf toch bij?’ Ik hoor aan zijn stem dat hij zich groter houdt dan hij zich voelt.

‘Ben je geschrokken?’ vraag ik zacht. Papa houdt zijn pas in en legt zijn hand op mijn schouder, een gebaar dat hij vroeger vaker deed als hij mij gerust wilde stellen.

‘Nee hoor schat, ik merk er gelukkig zelf niet zoveel van en er zijn ergere dingen in het leven.’ Ik laat zijn woorden op me inwerken, terwijl we naar de auto lopen. Zonder dat ik het wil, rolt er een traan over mijn wang.

‘Huil je nu, Caro?’ vraagt hij als ik snel mijn mouw langs mijn gezicht haal.

‘Kom op meid, dit avontuur gaan wij samen aan.’ Door een waas van tranen zie ik zijn lachende gezicht. Ik droog mijn tranen, tover ook een glimlach tevoorschijn en geef hem snel een zoen op zijn wang. Wat is het toch een mooie man, denk ik, terwijl ik diep zucht en mijn arm door de zijne steek.

‘Wij kunnen dit samen,’ zegt papa. ‘Want ik ben marinier geweest!’

